

29956, II, B, g, 121

119
8977

P o t
in
potovanje največih modrijanov,
ali vodila,
pridobiti si večno in zboljšati časno življenje.

Spisal
novošegen puščavnik, prebivajoč v gorski samoti
na Gorenjskem,

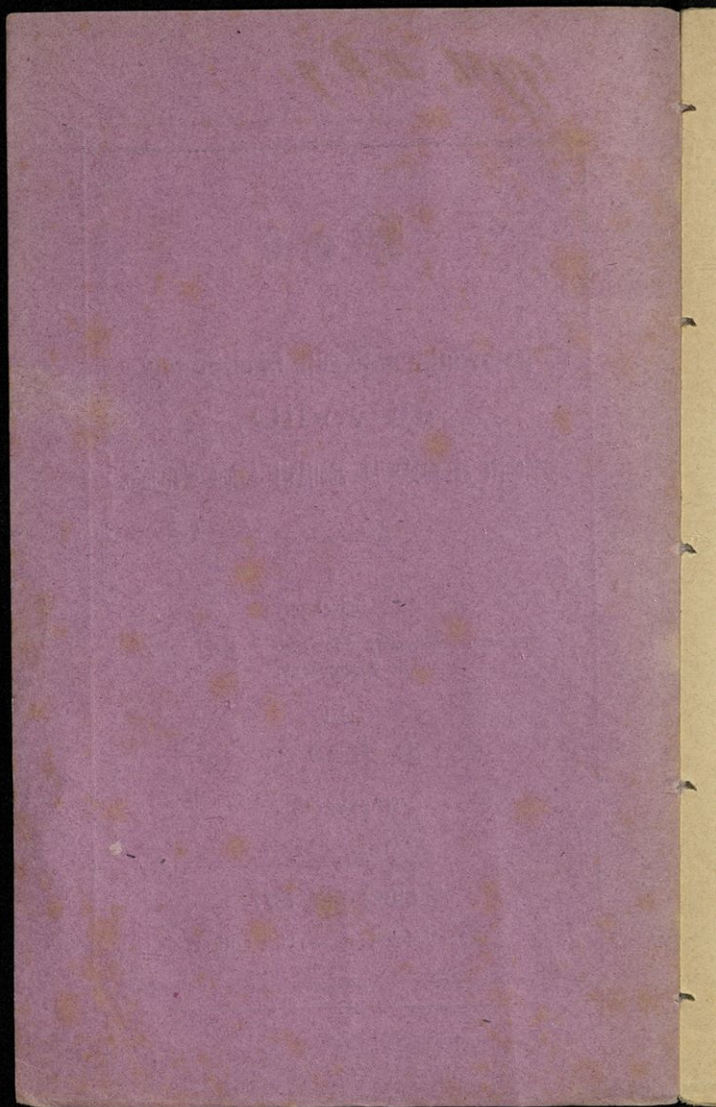
izdal
A. Mlakar.

II. zvezek.

V LJUBLJANI, 1877.

Založba izdateljeva. — Tisk Milicev.

I. DEL.

ZAČETEK GOVOROV

Pervi del knjige obseza sedem bukev, ktere bodo izhajale v poglavjih. Vsako poglavje obseza poseben govor.

I. Poglavje.

Bodi pazljiv na navdajanje dobrih, svetih misel, kajti one so razodenje Božje.

Imé tej knjigi je: „pot in potovanje največjih modrijanov“, a tega imena slehern ne razume, zatoraj naj se v tem poglavji pojasni.

„Pot“ imenujem največo modrost, „potovanje“ pa najmodrejše življenje. V drugem pomenu imenujem knjigo: „novo vodilo za pridobiti si večno in zboljšati časno življenje.“ To novo vodilo je nova duhovna pomoč za one, kateri si resnično hočejo odpreti vrata v večno življenje in si časno zboljšati. Da se umeje, kaj je ono novo duhovno vodilo življenja ali nova duhovna pomoč, je treba paznega premišljevanja in natančnega presojanja govorov prvih petih poglavij.

Postava Božja je duhovni ključ, s katerim si zamoremo vsi kristijani odpreti vrata v nebesa, denar in časno premoženje pa imenujemo ključ, s katerim si zamoremo odpreti pot

do časnega življenja sreče. Tega ključa pa nimamo vsi, temuč imajo ga le bogatini. Vsi drugi se moramo posluževati drugega ključa, druge pomoči, katera se nahaja na poti največjih modrijanov. Na tej poti se nahajajo trije duhovni zakladi, s katerimi si zamoremo pa tudi ubogi ljudje časno življenje stanovitno izboljšati. A žalibog, da te zaklade malo nas pozná in se jih malo kedo zná prav posluževati. — Iz tega sprevidimo, da, kakor ste dve pomoči za časno življenje si izboljšati, tako je tudi dvojno časno življenje.

Postava Božja je tedaj duhovni ključ, od Boga nam podeljen za odpreti si vrata v nebesa. Kakor pa potrebuje navadni ključ moči in pomočnika, katerega imenujemo rokó, enako duhovni ključ: „postava Božja“, potrebuje moči, katero imenujem milost Božjo, in pomočnika, katerega imenujem „vodilo postave Božje za odpreti vrata nebeška.“ In kakor s ključem z največjo močjo roké brez svoje želje, volje in dejanja si ne zamoremo nobenih vrat odpreti, to je, si jih nočemo, enako si s postavo Božjo, njenim vodilom in še obilnišo milostjo brez svoje želje, volje in dejanja ne zamoremo nebes pridobiti. Da to laže umejemo, primerimo postavo Božjo rokodelstvu, milost Božjo znanstvu rokodelstva, vodilo postave Božje roki, dejanje vodila pa pridnim rokam dejanja rokodelstva. Kakor je znanstvo rokodelstva ključ

za časen zaslužek in so pridne roke dejanja rokodelstva najpotrebnejši pomočnik k časnemu zaslužku, enako je postava Božja z milostjo duhovni ključ k zasluženju večnega življenja, in vodilo postave Božje neobhodno potrebno k vnemi želje, volje in dejanja za zvesto spolnovanje Božje postave. Ker se imenuje ta knjiga: „nova duhovna pomoč“, se gotovo misli, da nam je stara duhovna pomoč pomanjkljiva. Da je, da tega smo sami krivi, ker se po vodilu postave Božje ne ravnamo, ker nimamo želje in volje, po zapovedih Gospodovih živeti, ali ako želje in volje v dejanju ne spolnujemo. Tega se prepričamo iz telesnega življenja, na primer, ako smo še bolj v znanstvih rokodelstev ali v umetnijah izučeni, ako pa nimamo pridnih rok pri delu, ali ako celo delati nočemo, se ne zamoremo pošteno preživiti, temuč na imetji pešati, stradati ali pa celo od glada poginiti. Ako bi pa mi na delu za časnost tako zastajali, kakor zastajamo na duhovnem za večnost, bi bili sami svoji proroki ter videli v prihodnosti strašne nasledke in pojemanje človeškega rodú. Da smo pa na poti v nebeško domovino leni, se iz te knjige prepričamo ter spoznamo šibko moč in oblast postave Božje do vladanja našega življenja. To leno potovanje proti nebesom imenujem: „pomanjkljivost“, izvirajočo iz mnogih vzrokov. Tej je koristno in silno potrebno nadomestovati, nadomestovanje pa imenujem:

„napredovanje“, izvirajoče iz mislij, in take misli imenujemo „iznajdbe“, sad darov Božjih in natornih. Vsi pa nismo z darovi enako obdarovani, eni prejemajo ene, drugi druge od Boga. Posebne darove pa deli Bog onim, po katerih hoče kak svet namen izpeljati.

Natorni darovi ali talenti za časnost so človeškega uma lastina, katerih bogastvo človek le z upotrebljevanjem dušnih moči in zmožnosti zvikuje. Izpoznamo pa iz napredovanja našega stoletja za časnost, da je prosto, da, celo koristno napredovati, to je misliti, in komur je mogoče izmisliti eno ali drugo koristno pomoč pripomoček k polajšanju človeškega dela, truda in terpljenja in k zboljšanju družbinskega življenja in blagostanja.

Ker se pa že za časno terpljenje polajšati toliko trudimo in za časno srečo in blagor Bogá prosimo, ter vse moči in zmožnosti zanj porabimo, zakaj bi Bogá ne prosili in se ne prizadevali ter moči in zmožnosti ne rabili za dušno življenje in njeno večno bogastvo? Kajti duša in njeno življenje je imenitnejše in bogatejše od telesnega in časnosti. Da se pa prizadevamo in trudimo, kar je nam le mogoče, za časno srečo, bogastvo in blagor, nam spričuje mnogo iznajdeb iz napredovanja našega stoletja, a da za srečno večnost ne napredujemo, da celò zastajamo, nam zopet premišljevanje našega življenja v tej knjigi pojasnuje. Zatorej je bilo koristno in silno po-

trebno, Bogá prositi in po Božji pomoči iznajti novo duhovno pomoč k napredovanju na duhovnem potovanju proti našemu večnemu domu v nebeški Jeruzalem. Iznašla se je taka nova duhovna pomoč, katera nam je zeló koristna k zboljšanju časnega življenja, blagostanja in njega obstanku. To novo iznajdbo mislim imenitnejšo in koristnejšo od drugih iznajdeb našega stoletja, ker iznajdbe za časnost nam k izveličanju nič ne koristijo, ta nam je pa k zboljšanju časnega življenja koristna in za blagor družbinskega življenja neobhodno potrebna. Ta nova iznajdba so one modrostne besede, katere v splošnem predgovoru niso razodete, kajti njih cena in moč ste tako visoki, da se ne morejo pustiti z zasmehom skruniti.*)

Te modrostne besede, katere imenujem: „novo vodilo postave Božje“, se nahajajo v tretjih bukvah, ker pa bukve ne izhajajo po versti, jih že v tretjem poglavji razodenem in k sklepu tega povem, kaj je staro ali dozdanje vodilo postave Božje. Staro vodilo postave Božje imenujemo: „veden spomin na

---

*) Resnično je, da besede naj bodo te ali one, same nimajo nobene cene in moči, temuč le po človeškem razumu, po pomenu in vodilu. Zatorej je potrebno jih razumeti, prvič, po pomenu in vodilu, drugič, željo in voljo izpolnovanja imeti, in tretjič, to voljo spolnoyati.

vali, da bi njih bogat sad za časnost in večnost uživali. Tega kralja podobo in njega potovanje primerjajmo najvišjemu namenu in dejanju Božjemu. Sv. Duh je kralj največjega duhovnega kraljestva. Njegova najvišja naloga in najsvetejši namen je, do konca sveta potovati po mestih, tergih in vaséh vsega kerščanstva in teló slehernega kristijana obiskavati, na sedežu njegovega sercá prebivati ter ga s svoje milosti darovi obdarovati.

Kakor je teló Gospodovo le eno samo razdeljeno po vsem kerščanskem svetu, in ga prejeme na milijone kristijanov, tako je postava Božja z milostjo ena sama, katero imenujemo: „duhovno kraljico“, ki ima nalogo vladati ves kerščanski svet in katero bi lahko imel slehern kristijan na sedežu svojega sercá za vladarico v življenji.

Najsvetejši dolžnost slehernega kristijana pa tudi je, imeti na sedežu svojega sercá postavbo Božjo, katera bi imela z močjo milosti Božje njegovo življenje vladati.

Kakor pa prejme na milijone kristijanov teló Gospodovo pri sv. obhajilu v svoja serca, enako in še več kristijanov prejme pri sv. kerstu sv. Duha (postavbo Božjo z milostjo). Kakor je pa mnogo kristijanov, v katerih teló Gospodovo ne najde sebi vrednega prebivališča, kateri ne uživajo milosti, katere jim sv. obhajilo prinaša, še več kristijanov si lahko mi-

slimo da je, v katerih sercih postava Božja nima oblasti in moči, njih življenja vladati. In kakor je mnogo kristijanov, kateri nočejo prejemati vredno sv. obhajila, še več si lahko mislimo da jih je, kateri nimajo postave Božje na sedeži svojih serc. To so oni kristijani, kateri nočejo po Božjih in cerkvenih zapovedih živeti.

Da večina kristjanov ne živi po Božjih in cerkvenih zapovedih, tega glavni vzrok je, ker se premalokrat spominjamo na zvesto spolnovanje Božjih in cerkvenih zapoved. To izhaja od tod, ker je nam spomin na zvesto spolnovanje Božjih in cerkvenih zapoved zopern, ker se željam našega mesá ne priléga, ker je posvetnemu življenju, posebno hudobnemu nagnenju nasproten. Po modrem premišljevanji in natančnem presojanji svojega življenja lahko izpoznamo šibko moč starega vodila postave Božje in silno potrebo in korist novega vodila.

III. Poglavje.

Kaj je največja modrost?

Neprimerno je, takoj razodeti one modrostne besede, katere se imenujejo : „novo vodilo postave Božje.“ Pripravnejše bi bilo, da se prej prepričamo in dokažemo, da je staro vodilo : „veden spomin na zvesto spolnovanje Božje postave“ nam pomanjkljivo. To se zgodi in tej pomanjkljivosti se pride v okom z novim vodilom,

ako po tej novi poti pridno napredujemo, to je, ako sami sebe in druge napeljujemo in si z lepimi izgledi serčnost dajemo k vnemi po teh modrostnih besedah svoje življenje vravnavati.

Da pa postava Božja z novim vodilom v naših sercih prej svoj sedež najde in si ga vterdi, to je, da bi prej zamogli po teh modrostnih besedah življenje vravnati in bližnjega napeljevati in vnemati, da po njih vodilu živi, naj se razodenejo one modrostne besede.

Znana je vam iz prvega zvezka čudovita dogodba, katera se je pripetila našemu modrijanu 8. septembra 1871. Videl je množico kristijanov vpijanjenih z ostudnimi surovostimi praznik Bogorodice oskrunjevati. Spominjajoč se častitljivega praznika in neskončno pravičnega Bogá zaradi ostudnega dejanja kristijanov se ozrè proti nebu in vzdihne: O Bog! prosim te za luč v razsvetlevanje pravega spoznanja temu po strastih oslepljenemu ljudstvu, katero se s takim življenjem nevredno skazuje najčastitljivega imena „kristijan“ in se méni največje modrijane! Ti, o sv. Duh, neskončna modrost, prosim te na priprošnjo tvoje svete neveste, katere rojstni dan danes praznujemo, daj meni največjo modrost, da izpoznam (ker je dandanes mnogo modrijanov in učenjakov pravo pot zgubilo), katera modrost je največja in da po nji svoje življenje vravnam! Ko tako odmoli, pravi mu v sercu nek glas: vedno

se vprašuj, ali je to kar misliš, želiš, govoriš in delaš služba Gospodova? Gotovo je mož te besede prejel po navdihnjenju sv. Duha, ker mesó in kri mu jih nista mogla razodeti. temuč On, katerega je prosil.

Izpoznavmo te modrostne besede za najmodrejše vodilo telesnega kakor dušnega življenja za slehernega, posebno za sedanje oterpene kristjane. Cenimo, jih po nauku našega modrijana, kot nov najdražji in najpotrebniši dar ali zaklad naših časov, kajti te modrostne besede so poseben dar od Bogá nam podeljen, katerega imenujemo iskro, ki jo je duh Božji v tem možu užgal in iz katere je potem zanétil velik ogenj, to je: po tem daru smo prejeli mnogo družih darov, iz pravega izvirajočih, kateri se razodevajo v modrostnih naukih. Kaj je vse duh Božji temu možu v misel pred oči postavljal ter po notranjem glasu govoril, je znano iz pravega zvezka, in kako mu je celó pretil z izgubo tega darú, ako vodila teh najmodrejših besed tudi drugim, posebno oterpnenim kristjanom ne razodene, da bi bili oni vsaj po tem novem vodilu pripeljani do pravega spoznanja pogubljivega življenja, da bi se rešili duhovne smerti in pričeli novo življenje, katero bi jih napolnjevalo z veselim upanjem v srečno prihodnje življenje.

Da bi se to laže zgodilo, je želja našega modrijana, po tej knjigi pridobiti družbenikov, kateri bi sami po vodilu teh modrostnih besed

živeli in bližnje napeljevali in v nemali po njem živeti. Da se družba prijateljev največje modrosti namnoži, da se na ta način posvetnemu in hudobnemu življenju vsaj nekóliko pride v okom, je treba, da se večkrat spominjamo visoke cene človeške duše. Ako le eno samo dušo po vodilu teh modrostnih besed iz satanovih verig rešimo, ali jo v njegovo oblast pasti obvarujemo in za nebesa pridobimo, storimo več od Napoleona I., ko bi bil on dosegel, po čemer je hrepenel in za kar je vse moči dušne in telesne porabil, namreč, da bi on bil ves svet pod svojo oblast dobil. Kaj je ves svet memo ene same človeške duše? Zemlja bo prošla, človeška duša bode pa, ako je zvesta bila Bogu, vekomaj živela v nebesih, se veselila, Boga gledala in na veke hvalila.

Dragi bratje in sestré! Pomislite, koliko je vredna ena sama človeška duša! Da, toliko je vredna, da, ako bi bila le ena sama na zemlji, je bilo vredno, da je sam Sin Božji iz nebes na zemljo prišel jo na sv. križu odrešit in do zadnje kaplje svojo kri prelit za-njo.

Pa bi vtegnil kak nasprotnik te knjige reči: Nam ni treba novih družeb! Kedor se ne spominja rad Božjih in cerkvenih zapoved, da bi jih spolnoval, ta se tudi ne bode rad spominjal pri svojih mislih, željah, govorjenji in dejanji, če služi ž njimi Bogu, svojemu Gospodu? Temu, kateremu bi se moglo tako govoriti, naj služi v poduk premišljevanje na-

slednega poglavja. K sklepu tega pa še opominim: Saj nimamo še vpeljane nobene družbe, v kateri bi se prizadevali, prvič, sami sebe vpraševati, ali so naše misli, želje, govori in dejanja obravnani po Božjih in cerkvenih zapovedih? Drugič, da bi bližnjega na to vodilo postave Božje opominjali. Saj je med nami neznana beseda: „vodilo postave Božje“, tedaj tudi to vodilo je ljudem neznano, in zatorej ni staro. Od tod se pa tudi toliko hudega zgodi, toliko strášnih glavnih in v nebo vpijočih grehov doprinaša, ker se ljudje ne ravnaajo po nobenem dobrem vodilu, nego po posvetnem in hudobnem nagnenju. Od tod izvira tudi toliko nepotrebnih zlegov.

Veden spomin na zvesto spolnovanje Božjih in cerkvenih zapoved imenujemo: „staro vodilo postave Božje“, od tod: zgodovina življenja svetnikov nam našteva nezmerno množico svetnikov in svetnic, kateri so po volji Božji živeli. Duhovni, modrijani, učeni in priprosti, revni in bogati, grofi in knezi, velikaši in plemenitaši, da, celo kralji in cesarji. To nam priča velika množica svetnikov in svetnic, kateri so bili iz bogatih hiš, mogoččnih graščin, iz plemenitih grofovskih, da, celo kraljevih rodbin. Kedo je te tako srečne storil, da so tako visoko stopnjo popolnosti, da, celó do časti svetnikov dospeli? Kedo drug, nego veden spomin na zvesto spolno-

vanje Božjih in cerkvenih zapoved? Oni so vedno svojo vest vpraševali: ali z mislimi, željami, govorjenjem in deli spolnujejo postavo Božjo? Ta veden spomin na zvesto spolnovanje Božje postave jih je vodil po poti najlepših čednostij do popolnosti. Ako se jim je prigodilo, da je pristopil satan z skušnjavami svojega navdihovanja, ali s pripomočki zapeljevanja sveta, ali z močjo poželjivega mesa, so hitro sami sebe vprašali: ali je to govorjenje in delo ali so te misli in želje pripuščene po Božjih in cerkvenih zapovedih? In takoj jim je vest odgovorila in jih greha in zanjka satana, nastavljenih v prelomljenje postave Božje, obvarovala. Izkušnjave so odnehale in morebiti že storjen greh je bil obžalovan. Tako je bil hudi duh slavno zmagal. Dandanes ima pa satan večjo moč nego v preteklih časih, kajti kolikor bolj se pričenjajo nove pregrehe in stare množijo, toliko bolj se množi in vterjuje moč hudobna. On rabi tri glavne zaveze, s katerimi nam prebivalcam devetnajstega stoletja zavezuje oči, da ne vidimo prav hoditi po poti postave Božje. One zave so: brezverstvo, posvetnost in poželjivost. Te dušne zaveze so matere, katere so nam rodile in izredile najgerše hčere, o katerih, mislim, ni treba mnogo govoriti. Tedaj obe vodili ste novi za nas. One sta voditelja edine prave poti do časne in večne

sreče ,po kateri mi ne hodimo prav ali pa na nji zastajamo, ali vertoglávo hodimo. Zatorej stopimo na to pot po prvem ali drugem vodilu, katero se komu prileže, in v naslednjem poglavji premislimo prvo in drugo vodilo.

IV. Poglavje.

Stopi hitro na ognjeni voz, kateri je pripravljen za odhod, da laže in hitreje dospeš v svojo domovino.

Kakor ste dve poti: pot nedolžnosti in pot pokore prave poti v nebesa, enako ste te dve vodili pomočnika k spolnovanji Božje postave, in kakor sta pota nedolžnosti in pokore težavna, ozka in ostra, enako težavno je poslušati in vbogati prvo ali drugo vodilo. Kolikor pa je laže po poti nedolžnosti nego po poti pokore hoditi, toliko laže je po drugem nego po prvem vodilu zvesto postavo Božjo spolnovati.

Da to bolj izpoznamo, pomislimo tri glavne poti pregreh, po katerih sedanji svet najrajši hodi. Ti poti so polni potovalcev in imajo mnogo stezâ, katere derže v brezno časne in večne nesreče. Teh potov potovalci potrebujejo neobhodno novega vodila postave Božje.

Pervi glavni pot je: „brezverstvo.“ Na tem poti se pomiče strašna derhal iz vseh stanov. Eni hodijo očitno, drugi bolj skrivno

in boječe, zopet tretji dirjajo z zavezanimi očmi, to je, v dušni slepoti, a njih življenje je očitno spričalo, da so potovalci poti nevére. Drugi glavni pot je: „posvetnost.“ Potovalci nevére so največij posvetnjaki. Kedor vero zgubi ali je maloveren, se ne briga dosti ali pa celo nič za dušno življenje in srečno večnost, temuč rabi moči in zmožnosti duha in telesa za svet in srečo časnega življenja. V dokaz temu služi, ker ljudje toliko store, dni in noči, delovnike in celó Gospodove dneve porabijo za korist časnega življenja in premoženja. Tretja glavna pot je: „poželjivost.“ Potovalci nevére in svetá so tudi vdani poželjivosti. Ta pot ima enako široko stezo, po kateri hodijo prvi, srednji kakor poslednji proti pogrezu pogubljenja.

Pervih in srednjih spričalo nam je nezmérno vživanje sveta v vsem, poslednjih pa silna nepotrebna revščina in dolgovi. Vsem tem trojnim potovalcem se pretežavno dozdeva, hoditi po poti Božjih in cerkvenih zapoved. Kakor se pa hitreje pelje po železnici nego na vozu, katerega konji peljejo, enako laže je kristjanom spolnovati voljo Božjo, ako vedno ali vsaj večkrat izprašajo svojo vest: ali smejo pravično upati kaj zasluženja pri Bogu za to ali ono delo, govorjenje, misli in želje, ali se celó zadolže pred Njim, Najsvetejšim in Najpravičnejšim? Še laže jim je spolnovati

voljo Božjo, ako imajo bližnjega, da jih na to vodilo postave Božje opominja.

Težavnejše pa je vprašati svojo vest, v kateri zapovedi je prepovedano to ali ono delo, to ali ono govorjenje, te ali one misli in želje: posebno, ako je ono delo in govorjenje pregrešno, ako so one misli in želje protivne Božji postavi, kakor na priliko, težavno je brezverniku se vprašati, v kateri zapovedi je prepovedano malo ali nič verovati? A prej ga vtegne milost Božja zbuditi iz spanja ne-vere, ako se večkrat vpraša po vodilu te knjige: ali služim z malovernim in brezvernim življenjem Bogu, svojemu Gospodu? Ali smem kaj zasluženja pričakovati pri Bogu, ako nič ali tudi le nekaj verujem? Še laže pa je, ako bližnji bližnjega malovernika ali brezvernika (kakoršnih se že celo na deželi mej priprostim ljudstvom sila mnogo nahaja), o priložnem časi svari in opominja, rekoč: vprašaj svojo vest: ali z malovernim in brezvernim življenjem služiš Bogu, svojemu Gospodu? Ali ne boš trepetal na smertni postelji v spominu, da nisi s svojimi mislimi, željami, govorjenjem in dejanjem služil Bogu, svojemu Gospodu? Pomisli, kako boš vzdihoval na dan vesoljne sodbe in potem vso večnost! Tako mu govori na serce: dobro si zapomni, danes jaz tebi govorim, na dan sodbe boš pa sam tako kričal: O jaz večno nesrečen! Gorje mênî, da nisem vedno ali vsaj večkrat vprašal samega sebe,

da brez Boga brezverno življenje ni služba Gospodova, ampak živinsko življenje. O da bi bil res tudi po duhu brezumni živini enak, kakor mi je spačena natora govorila in kakor me je satan navdihoval, da mi ne bi bilo treba v ravno tem telesu, v katerem sem mislil, da ni Boga in da človeška duša ni nevmerjoča, da bi v peklenškem ognju na veke mogla goreti in brez vse tolažbe svojo nevero, slepôto in pregrehe objokovati! — Tako in enako govôri svojemu bližnjemu brezverniku, in kolikor bliže je tebi, toliko večja dolžnost te veže, ga svariti, opominjati in učiti ter buditi iz spanja pregreh, v katerih je zaspal po padcu nevere ali malovernosti. — Tako in enako pa ne bodo vpili na dan vesoljne sodbe le očitni brezverniki, temuč tudi maloverniki in verniki, kateri ne živé po sveti veri, in teh število je večje od očitnih brezvernikov. Lahko jih izpoznamo po življenju Jezusovi hoji nasprotnim. Njih vpitje bo še strašnejše na dan sodbe. —

Posvetnjaku, poželjivcu in lakomniku je težavno, se spominjati, v kateri zapovedi je prepovedano premoženje kupičiti v škodo bližnjega in svoje telo s preobilnim delom in terpljenjem obkladati, brezumno pijačo, neprimerno jed vživati ali nepotrebnih veselice se vdeleževati. A laže jim je spolnovati Božjo postavo, ako bi se s strahom Božjim o mislih, željah, govorjenju in dejanju večkrat vprašali: ali služimo Bogu s posvetnim govorjenjem,

mislimi, željami in preobilnimi skerbmi za častnost? s kupičenjem premoženja in denarja, katerega siromakom in ubogim delovcem za silno potrebo manjka? — Še laže pa je posvetnjaka ali lakomnika pripeljati na pravo pot, ako ga kedo v primernem času s temu podobnem opominjevanjem svari in uči, rekoč: Ljubi moj! pomisli, kako boš trepetal na smertni postelji v spominu, da boš v malih urah zapustil nepotrebno prihranjeno premoženje! S premoženjem bi si bil lahko mnogo dobrih del prislužil, na dan sodbe pa boš vpil: Gorje meni, da se nisem večkrat, da vedno vpraševal: ali služim Bogu, svojemu Gospodu z kupičenjem premoženja in denarja, katerega revnim bratom in sestram za silno potrebo manjka? O jaz na veke nesrečni, da se nisem večkrat spominjal, da imam v svojih shranilnicah tatvino revežev in ubogih terpinov! O nesrečni dolg, katerega bom moral na veke plačevati od zapravljenega ali nepotrebno ostalega premoženja, katero mi je Bog le posodil na korist meni in bližnjemu!

Naj bi oni, kateri so ravno po žuljih ubogih terpinov si nabrali premoženja, katerega v življenji ne bodo rabili, tudi ne potrebnemu dali, ali za potrebne po smerti izročili, naj bi se taki posvetnjaki ali lakomniki spominjali, da bodo ravno oni zapravljeni ali ostali tisoči na dan sodbe njih strašni sodniki in njih serca kakor malinski kamen vso dolgo večnost težili. —

Ob kratkem rečeno: naša sveta dolžnost je, napeljevati in opominjati vsake verste grešnike na izpolnovanje novega vodila postave Božje, in jim prigovarjati, naj se napuhneži vprašujejo, ali je ošabno obnašanje se oblačiti črez svoj stan in nečimurno svoje telo lišpati, služba Gospodova? Preklinjevalci naj se vprašujejo: ali je preklinjevanje, rotnje, pridušanje služba Gospodova? Nečistniki naj se vprašujejo: ali z nečistim govorjenjem, klafanjem, z nečistimi, pohujšljivimi izgledi služijo Bogu, svojemu Gospodu? Pijanci in ponočnjaki naj se vprašujejo: ali z nezmérnim pijančevanjem, ponočevanjem, s sovraženjem bližnjega, z boji in pobijanjem služijo Bogu, svojemu Gospodu? i. t. d. Vsi pa si dobro zapomnimo: danes se govori v naše svarjenje, opominjevanje, podučevanje in zveličanje, na dan sodbe bo pa slehern temu svarjenju, opominjevanju in podučevanju kakor svarjenju, opominjevanju in uku sv. Duha oterpnen sam vpil: Gorje meni, da nisem vprašal sam sebe ob času izkušnje, kadar sem bil v bližnji priložnosti grešiti, ako s temi mislimi, željami, s tem govorjenjem in dejanjem služim Bogu, svojemu Gospodu? — Da nas to strašno gori ne zadene, stopimo hitro na ognjeni vóz novega vodila postave Božje, katero sta nam pripravila in podelila usmiljenje in ljubezen Božja, da hitrejši in laže dospemo v nebeško domovino in si obilnejše zasluženje pridobimo. Ne

odlašajmo stopiti na ta ognjeni vóz, da nam ne odide, ker čas odhoda je nam vsem neznan. Takoj danes stopimo na vóz tega vodila. Po njem pričnimo svoje misli voditi, svoje želje spolnovati, govoriti in tako z ljudmi občevati, tako vsako delo izverševati, da smemo pravično upati zasluženja pri Bogu. Berimo večkrat to poglavje, da nam njega nauk globokejši v serce seže in v njem ostane.

Poslušajmo opominjevanje bližnjega, posebno glas vesti, po kateri nam sv. Duh govori. Ob enim poslušajmo opominjevanje naših bratov in sester iz ónega svetá. Mislimo si, da nas izvoljeni iz nebes opominjajo, rekoč: Ljubi bratje in sestre! Vprašujte se vedno, ali služite z mislimi, željami, govorjenjem in dejanjam Bogu, svojemu Gospodu?

Opominjajte eden drugega, življenje vravnati po vodilu teh modrostnih besed. To tirja kerščanska bratovska ljubezen. Glejte, vi imate večjo priložnost si večje zasluženje za nebesa pridobiti, zatorej bode to novo vodilo za izgubljeni ali celo pregrešno zapravljeni čas, na dan sodbe vaš posebni tožnik. — Uboge duše iz vic nas opominjajo, rekoč: Dragi bratje in sestre! rabite bolj koristno čas, katerega imate še za svoje izveličanje. Ako bi bili mi imeli vodilo teh modrostnih besed, nam ne bi bilo treba goreti v strašnem ognji vic in se očiščevati madežev, katere bi bili laže v življenju na zemlji očistili po vodilu

teh modrostnih besed. Bolj pazni bi bili na svoje misli, želje, govorjenje in vse početje, da bi bili bolj vedeli, kako živeti za nebesa. Pač bolj bi bili skerbili ob enim za izveličanje bližnjega, posebno za izveličanje od Boga nam izročenih duš. A žalibog, nam ni več mogoče za izveličanje si kaj prislužiti ali slabo, pregrešno življenje v spokornejše in svetejše promeniti. Nam se je posoda milosti Božje vže izpraznila in se je mera časa iztekla. Mi moramo, ne kakor vi s molitvijo, postom, miloščino ali s kakim drugim dobrim delom, temuč s skoraj peklenskemu enakim terpljenjem do zadnjega vinarja dolge plačevati, katere bi bili veliko laže na zemlji v življenju po vodilu teh modrostnih besed splačali. Zatorej bode pa tudi vaše terpljenje v vicah veliko hujše od našega, ker imate pomoč novega vodila, se greha varovati, za grehe zadostovati in spokornejše živeti.

Tako vas mi iz vic opominjamo! Ako pa naše opominjevanje preslišite, bode to naše opominjevanje vaše terpljenje v vicah množilo. — In ako premišljujemo terpljenje brezštevilne družbe pogubljenih v peklu, si lahko mislimo, da nas celo oni k boljšemu življenju opominjajo, rekoč: O vi presrečni, ki imate še čas in novo vodilo življenja, po katerem se laže greha varujete, ker imate bližnjega, kateri vas opominja, svari in vabi, prosi in uči pričeti novo življenje, obravnano po vo-

dilu teh modrostnih besed, vbogajte ga, kakor vas opominja in uči, da ne zapadete še večjemu terpljenju, kakoršnega mi terpimo, kajti, ako bi bilo vže nam podeljeno vodilo teh modrostnih besed, mi ubijalci in ubijalke dušni in telesni, bi ne bili doprinašali tega strašnega v nebo vpijočega početja, posebno ne, ako bi nas bil kedo na to vodilo postave Božje opomnil. Mi nečistniki bi ne bili tolikokrat ali v tako velike in ostudne grehe zabredli, ako bi se bili mogli spominjati na to vodilo postave Božje, posebno ne, ako bi nas bili bližnji na to novo vodilo opomnili. *) Zatorej stopite hitro na pot tega vodila, da ne bodete še v globokejšo brezno pogubljenja in terpljenja kedaj pahnjeni.

Ako pa našemu opominjevanju oterpneni ostanete, na dan sodbe bomo mi vaši posebni sodniki. Tako si lahko mislimo, da opominjajo vsake verste grešniki iz pekla na zemljo svoje še živeče verstnike greha. — Ljubi brat ali sestra! Ako to trojno opominjevanje preslišiš, poslušaj in ubogaj vsaj glas vesti, ker ona bo tvoja posebna sodnica. Ako si pa tako nesrečen, da si vže svojo

---

*) Ti „bližnji“ so stariši in oskerbniki, katerim velja posebna dolžnost, stopiti na pot tega novega vodila. Koliko greha (te verste) in iz nje izvirajočih grehov bi se odvernilo, in jeze Božje in maščevanja prikrajšalo! Potem mislim, bi gotovo ne bilo bogokletnih tožeb. Od kod toliko zlegov na svetu? —

vest zadušil, da ti pri vsem svojem posvetnem in pregrešnem življenji ničesar hudega ne očita, vedi, da gotovo še živi v tebi in spi. Ako ne prej, na smertni postelji ali kadar duša tvoje nesrečno teló zapusti, se bode izbudila, Bog sam jo bode obudil, da te ž njo strašno sodi, in na veke pekočemu ognju izroči. — Mi pa, bratje in sestre! poslušajmo pazno opominjevanje téh trojnih glasov, posebno četertega: „glas vesti“, in po naukih njih se ravnajmo, da se ne bomo kedaj strašno kesali. In ravno zdaj o tako hudem času je potrebno, ker nekateri toliko bolj grešijo, malo za izveličanje bližnjega skerbijo, da celo s posvetnim grešnim življenjem sv. vero iz vernih sere jemljejo, da bi drugi toliko gorečnejši, svetejši živeli, in bližnjega po vodilu teh modrostnih besed, k boljšemu življenju spodbadali, ter sv. vero vterjevali. Ker nekateri bolj Boga žalijo in k maščevanju vzbujajo, da bi ga drugi k dobrotljivosti in usmiljenju mečili, in tako se rešili mnogih zlegov in hudih nasledkov, protečih od Boga, katere hočemo v naslednjih poglavjih premišljevati.

NARODNA IN UNIVERZITETNA
KNJIŽNICA

00000381215

Naznamilo:

 Iz teh poglavij vam je jasen blagi namen, silna potreba in korist knjige, na katero se v obilnem številu naročajte. Knjiga bo postajala čedalje lepša in podučljivša. Nikomur ne bode žal za krajcarje, ki jih da zanjo. Vsak lahko dobiva iz nje mnogo koristi za telo, kakor za dušo. Zatorej je koristno, jo podpirati in priporočati, namestu zatirati in na poti zadrževati.

Nobeden si ne bode z nasprotovanjem slave pridobil, a svoji vesti bode nakopaval mnogo hudega, katero bi se lahko po vodilu te knjige odvernilo.

Knjiga bode izhajala hitreje in ceneje, kadar jo bodo ljudje bolj **podpirali**. K razumu te knjige nij treba družega, kakor žive vere. Um brezvernega ali merzlovernega ne razsvetljuje luč sv. Duha za pravo razumljenje branja modrostnih bukev.

Naročila se sprejemajo pri **A. Mlakarju** na mestnem tergu, hiš. šte. 10 v I. nadstropji v Ljubljani. Z Bogom!

Izdatelj:

A. Mlakar.

